

S 7/10-42. 1227

**SUOMEN
LAIVANVARUSTAJAIN YHDISTYS**

R. Y.
HELSINKI
E. ESPLANAADIKATU 22
PUH. 62 725

SÄHKÖOSOITE:
SUOMIREДАР

HELSINKI, 6 päivänä lokakuuta 1942.

Viitteemme: SÖ/EA
4/H.3.

Suomen Radiosähköttäjaliitto r.y.,
Huvilak. 19 A,
Helsinki.

Kuten palkkaneuvotteluissa t.k. 1 päivänä sovittiin olemme hankkineet hallintoneuvos R. Beckmanin lausunnon niiden määräysten soveltamisesta, jotka koskevat merimiehen sodassa menetetyn omaisuuden korvaamista. Tämän lausunnon olemme nyt saaneet, minkä vuoksi oheistamme siitä jäljennöksen.

Kuten lausunnosta ilmenee, on tri Beckmanin käsityksen mukaisesti merimiehen saatava korvaus, joka on yhtä kuin valtioneuvoston 22/12-24 päätöksessä mainitut summat ynnä sodanvaaratariffin 15 kohdassa mainitut arvot, nim. 3500 tai 2000 markkaa.

Ne korvausvaatimukset, jotka koskevat merimiehen sodan kautta menetettyjä tavaroita ja jotka ovat peräisin kesäkuun 1 päivän ja syyskuun 30 päivän 1942 väliseltä ajalta, on siis neuvotteluissa tehdyn sopimuksen mukaisesti säännöstettävä tri Beckmanin ilmoittamien perusteiden mukaisesti.

Kunnioittaen,
SUOMEN LAIVANVARUSTAJAIN
YHDISTYS
[Handwritten signature]

Liite

angående ersättning åt finsk fartygspersonal för förlust av personlig egendom vid fartygs förolyckande.

Finlands Redareförening har anhållit om mitt utlåtande i nedan-nämnda spörsmål:

"Då det mellan våra medlemmar och de ombord anställdas organisationer uppstått meningsskiljaktigheter därom, huru sjömans förlorade egendom sedan den 1 juni d.å. skall ersättas, om med

- 1) de värden vilka angivas i statsrådsbeslutet av den 22/12-24 plus de i gällande krigerisktariff punkt 15 angivna eller,
  - 2) om med de förhöjda värden vilka angivas i statsrådsbeslutet av den 1/4-42 plus de i krigerisktariffen angivna ersättningarna eller
  - 3) med enbart de i statsrådsbeslutet av den 1/4-42 angivna beloppen
- bifoga vi ett finsk-och ett svenskspråkigt ex. av ifrågavarande statsrådsbeslut samt ett ex. av vardera språket av gällande krigerisktariff samt anhålla om Edert skriftliga uttalande i saken."

I anledning häruv har jag äran anföra:

Enligt statsrådets förenämnda beslut av 1/4 1942 har det tidigare gällande beslutet av 22/12 1924 upphävts. Förstnämnda beslut medför dock, såsom i övergångsbestämmelsen sägs, icke någon ändring i de avtal, som träffats före beslutets ikraftträdande (1/6 1924) och varigenom angående den ersättning, som vid fartygs förolyckande enligt 41 § sjömanslagen tillkommer finsk fartygspersonal för förlorad personlig lusegendom, överenskommelse om högre ersättning än densamma enligt beslutet 22/12 1924 varit berättigad att erhålla.

Jämlikt 15 punkten i tariffen för krigerisktillägg, gällande från 1/1 1941, skall till sjöman utöver ersättning, vartill han enligt 41 § sjömanslagen kan vara berättigad, utgivas till befälet 3500 mark och till manskapet 2000 per person.

Jämlikt 15 punkten i tariffen för krigerskatttillägg, gällande från 1/1 1941, skall till sjöman utöver ersättning, vartill han enligt 41 § sjömanslagen kan vara berättigad, utgivas till befälet 3500 mark och till manskapet 2000 per person.

Stadgandena i beslutet av 1/4 1942 avse att reglera grunderna för ersättningen från och med den 1 juni 1942, då det nya beslutet trädde i kraft. Dessa stadganden äro så tillvida tvingande, att avtal om lägre ersättning är ogiltigt. Dock skall, där redaren visar, att nyan-skaffningsvärdet av den egendom sjöman förlorat icke uppgår till stadgat belopp, ersättningen utgå endast efter det sålunda visade värdet.

Dessa stadganden gälla dock icke, såsom övergångsbestämmelsen i beslutet 1/4 1942 ger vid handen, avtal, som träffats före det nya beslutets ikraftträdande.

Bestämmelsen i 15 punkten i krigerskatttariffen bör bedömas i enlighet med de förhållanden, som voro rådande vid tidpunkten för tariffens uppgörande. Avsikten med de stipulerade tilläggen 3.500 och 2000 mark var att bereda sjömännen ersättning utöver den, som då gällande lagstiftning tillföresäkrade dem. Denna tariff är allt ännu gällande och rörer sålunda icke inflytande av beslutet 1/4-42 beträffande sjömän, som underlyda tariffens bestämmelser.

Beslutet 1/4 1942 tillämpas alltså endast i de fall, då avtal, varom stadgas i ovannämnda övergångsbestämmelse, icke ingåtts. En annan tolkning skulle göra stadgandet i övergångsbestämmelsen meningslöst.

Svaret på de nämnda frågorna blir sålunda, att förlorad personlig egendom skall ersättas:

1) med de värden, vilka angivas i staterådets beslut av 22/12 1924 plus de i 15 punkten i krigerskatttariffen upptagna beloppen beträffande befäl och sjömän, som underlyda tariffen i fråga;

2) i intet fall med de värden, vilka nämnas i staterådets beslut av 1/4 1942 plus de i 15 punkten i krigerskatttariffen angivna beloppen;

3) med enbart de i staterådets beslut av 1/4 1942 angivna beloppen beträffande befäl och sjömän, som icke underlyda ifrågasatt tariff, kontrahenterna givetvis dock obetaget att träffa nytt avtal om högre ersättning.

Vid tolkningen bör dock beaktas, att förenämnda tariff gäller allenast fall av krigsrisk. För förlust av personlig egendom vid fartygs förolyckande i andra fall(="civila" fall) utgår ersättning, där ej Sverenskommelse träffats om högre gottgörelse, enligt staterådets beslut av 1/4 1942.

I detta utlåtande har jag utgått ifrån, att ovannämnda krigerskatttariff är godkänd av vardera kontrahenten och att den sålunda har formen av ett bindande avtal.

Helsingfors, den 5 oktober 1942.

Rudolf Beckman
Jur.dr., förvaltningsråd.

Avskriftens riktighet bestyrkas:

W. V. Stenroos

E. Autun